

Koulu alkoi taas entiseen malliin. Ihmiset olivat samoja mutta niin kovin uusia. Pitkän kesän jälkeen luokka täyttyi taas oppilaista, saatiin tuoreet kirjat ja koulu tuntui hetken etuoikeudelta. Lyhyen päivän jälkeen oli helppo hymyillä. Pian koulunkäynti palautui taas tyypillisille raiteilleen ja uudella koulumyönteisellä asenteella sekä tuoreella koululaukulla itsensä varustaneet esiteinit kiistelivät takapulpetin paikoista, eikä opettajan puheesta ollut vastustajaksi uudelle älypuhelimelle. En ollut kuin he. En välittänyt takapulpetin paikoista, liikuin niiden "vähemmän suosittujen" kanssa, niiden joilla oli silmälasit ja joille naurettiin. He olivat ystäviäni, heistä pidin, he olivat aitoja. Ainoa yhtäläisyyteni koulumme johtohahmoihin ja pahiksiin oli loputon kapinani. Rööki maistui ja korkeita numeroita sain vain jälki-istuntokirjoissa. En tuntenut kohteliaisuutta tai jäänyt koskaan hiljaiseksi, edes silloin kun olisi pitänyt. Puolustin kiusattuja, maine ei minua liikuttanut enkä rakastuisi ikinä. Näin elin, vaikutin onnelliselta ja itsevarmalta vaan kuka tiesi mitä oikeasti olin? Yöllä, unissani palasin yhteen sairaaloista joissa äitiä hoidettiin. Äiti hymyili ja yritti nostaa kättään, kääntyä, mitä vain, letkut ja johdot olivat tiellä. Niitä oli joka paikassa, huone oli valkoinen ja sängyt moottoroituja. Viime viikolla tuomani joulukortti oli edelleen auki pöydällä, samassa kulmassa kuin mihin sen olin viime käynnillä asettanut. Vastasin äidin hymyyn itkulla, en halunnut surra nyt eikä se itku tullutkaan minusta. Aamulla heräsin tyypilliseen tapaani aikaisin piirtämään rajauksiani. Tiesin etten ollut taaskaan tehnyt läksyjäni. Marssin lastenkodin yhteiselle aamupalalle taas vähän myöhässä. "Saara, sulla oli taas pyykki kuivauskaapissa yön yli " Turpa kiinni. Miltä tuntuu tietää kuolevansa? Koulu oli talveen mennessä menettänyt otteensa oppilaisiin täysin. Jälki-istuntoa jaettiin välillä vaikka mistä, välillä ei ollenkaan. Tupakkapaikat kouluajalle siirtyivät kauemmas ja kauemmas ja valvonta niiden mukana, vaan me rikolliset olimme aina askeleen edellä, kuten tapana on. Englannin ryhmät päätettiin sekoittaa. Saimme joukkoomme erityisluokan, jota ei saanut kutsua erityisluokaksi. He olivat kuulemma opiskeluissaan tukea tarvitsevia. He olivat lauma jätkeä jalat pulpetilla ja nuuska huulella. Yksi heistä tuntui olevan maan pinnalla, hieman muita kehittyneempi. Olin kai nähnyt hänet aiemminkin? Arka ja alistuva. Tyypilliset venäläiset kasvot ja hiustyyli olivat ristiriidassa pehmeän äänen ja soljuvan suomen kanssa. Välillä hän kääntyi luokseni kysymään apua, englantia se vain oli, ja yhtäkkiä olin niillä tunneilla aina paikalla. Minut sulatti hänen punainen, röökinäköinen piponsa jossa komeili itse Che Guevara. Se syöpyi mieleeni ja huomaamattani aloin jo odottaa englannintunteja. Ne tunnit alkoivat valua kaikkeen muuhun kuin kielen opiskeluun, kuulin juttuja vapaustaistelijani isästä ja harrastuksista. Sisältö ei sinänsä jäänyt mieleeni, pehmeä mutta tumma ääni niin pienessä paketissa soi minua sisältä - kerran varastinkin tämän ikonisen pipon saadakseni hänet hakemaan sen kädestäni. Olin kai aika läpinäkyvä. Yritin monesti pitää päiväkirjaa, mutta hävitin jokaisen aika nopeasti, ne olivat liian suuri riski. Riski, että joku saisi vielä tietää minun ...rakastuneen? Vai vain tuntevan halua, suurta sellaista. Opettaja huomautti ensimmäistä kertaa siitä, etten keskittynyt. No vittu keskityinhän. Turhankin kovasti. En vain siihen mihin sinä haluaisit. Kyllä, voin istua tässä, ei, paikkaani ei tarvitse vaihtaa. En ehkä keskittynyt englantiin ja tuijotin sissijohtajaani melko herkeämättä mutta piittaamattoman itsevarma kulissini se vain pysyi pystyssä kuin ihmeen kaupalla. Ei vihjailua, huhuja. Yöllä, unissani laskeuduin harmoniastani maan pinnalle. Seikkailin vuorostani isän luona – Astuin tyhjään asuntoon, lattia oli hieman veressä. Heräsin taas lastenkodin kokovalkoisesta huoneesta, niin kuin viimeiset kaksi vuotta. Oli lauantai, masentavin päivä koko viikosta, läiskittiin toisen vangitun nuoren kanssa korttia useampi tunti, oltiin kavereita ja kumpikin tiesi ettei olisi tässä jos saisi lähteä.